

Nechejte drahý kousek sebe ochutnat cizí srdce (Halenková)

Darovat krev není stále samozřejmost. Samozřejmostí by ale měly být alespoň informace pro ty, kteří se dárci chtějí stát nebo o tom zatím jen uvažují. Slova primářky transfúzního oddělení Nemocnice v Hořovicích MUDr. Ireny Klánové, jsou ty samozřejmé informace z nichž je zřejmé, že jsou od člověka nejpovolanějšího....

Pní primářko, mnoho lidí se domnívá, že dárcovství krve je spojeno s náročnou procedurou administrativní a fyzickou. Mám především na mysli různá náročná vyšetření před vlastním odběrem. Je tato obava lidí opodstatněná?

My si samozřejmě velice vážíme každého dárce, na druhou stranu lidé musí pochopit, že naší povinností a zájmem, je vyloučit jakákoliv rizika spojená s dárcovstvím krve.

Mohla by jste tedy alespoň zhruba čtenářům přiblížit co musí absolvovat, než budou smět poprvé darovat krev?

V prvé řadě musí prvodárce vyplnit dotazník dárce krve, což pro něj vlastně představuje celou administrativní část. Dále musí podstoupit vyšetření krve a moči, což platí i pro pravidelné dárce. Nedílnou součástí je zevrubné lékařské vyšetření, což v praxi představuje vyšetření srdce a plic, měření krevního tlaku atd. Součástí je i pohovor s vyšetřujícím lékařem. Finální část se skládá s celkového vyhodnocení a výsledného zápisu do dotazníku dárce krve, zda je dotyčný schopen odběru.

Nebudeme asi zastírat, že tyto informace jsou pro některé lidi jen částí potřebných informací. Chci tím říci, že lidé mohou chtít darovat krev i z prozaických důvodů...?

Jistě...rozumím (*úsměv*). Dárcovství je podporované i jinak než jen slovy. Nejlákavější je jistě možnost, odepsat si za každý odběr z daní dva tisíce korun. Potřebné potvrzení vydává transfúzní stanice na konci kalendářního roku. Po odběru krve dostane každý dárce vitamínové preparáty a poukázku na stravování. Samozřejmě jsou dárčům k dispozici zdarma nápoje na nezbytné doplnění tekutin. V této souvislosti musím podotknout, že některé zmíněné výhody neplatí absolutně, ale liší se podle pojišťovny u níž je dárce registrován.

Nevím jestli jsme čtenáře těmito informacemi nalákali. Konečně, má vaše středisko potřebu lákat nové dárce. Jaký je současný stav a trend v počtu dárců?

Jak už jsem řekla. My si vážíme každého kdo přijde darovat krev a vítáme jeho návštěvu. To ovšem neznamená, že se potýkáme s nedostatkem dárců, dokonce mohu říci, že registrujeme velký zájem o dárcovství krve. Ale abych byla konkrétní. Celkem máme registrovaných 4102 dárců, mám na mysli pravidelných dárců, a v loňském roce nám přibylo celkem 278 nových dárců. Což v praxi znamená 700-800 odběrů měsíčně, v ročním úhrnu to činí celkem 9076 odběrů.

Takže problém s nedostatkem dárců, prezentovaný některými médii, se nezakládá na pravdě?

Já mohu odpovědně hovořit o našem středisku. Ale i z celorepublikového pohledu je situace uspokojivá. Doufám, že touto větou jsem někoho neodradila, to bych nerada. Nehledě na to, v některých regionech může být situace zcela odlišná.

Bud' me ale konkrétnější a vezměme tuto problematiku z pohledu krevních skupin.

Všech krevních skupin je relativně dostatek. To ovšem neznamená, že o některé skupiny není větší zájem. Nejžádanější je krevní skupina nula, která je univerzální. Vítané jsou také krevní skupiny se vzácným genotypem, které jsou registrovány ve zvláštním registru dárců.

Kolik vlastně člověk při odběru shodí na váze?

(úsměv) Kolik vypotí strachy to nevím, doufám, že u nás mnoho ne. Každopádně zhubne minimálně o půl kilogramu, protože se odebírá 500 ml krve.

A interval mezi jednotlivými odběry?

Doba mezi dvěma odběry je tři měsíce. V naléhavých případech činí měsíce dva.

Naléhavých případech?

Tím mám na mysli vzácnou krevní skupinu nebo vzácné protilátky.

Vrátíl bych se teď ale k našemu dárci a jeho možným obavám. Mezi laiky se často hovoří o dopadu pravidelného dárcovství krve na zdraví člověka. Jaké znaménko má tento vliv ve skutečnosti, plus nebo minus?

Jsem přesvědčena, že jako pomlčka nevypadá (úsměv). Ale vážně. Za své dlouholeté praxe jsem se nesetkala s negativním vlivem na zdraví. Ani v teoretické rovině jsem ho nezaznamenala. Výsledky některých odborných studií hovoří naopak o pozitivním vlivu. U nás si například pacienti s vysokým krevním tlakem odběry vyloženě pochvalují...Nehledě na to, pravidelný dárcce krve má zajištěnou, díky nutným vyšetřením, pravidelnou kontrolu svého zdraví. A prevence má přece pozitivní vliv na zdraví.

O dárcích jsme zatím hovořili jen v číslech, která vypadají povzbudivě. Struktura dárců je také tak povzbudivá? Nebo například starší generace zahanbují později narozené?

Předně je třeba říci, že dárcem se může člověk stát ve věku od 18 do 65 let. A teď k vaší struktuře. Ze struktury dárců se nedá vyčíst nic zajímavého pro určitou kategorii lidí. Mladších i starších dárců je poměrně stejné množství, stejný poměr je i mezi pohlavími. Snad jen z pohledu vzdělání je trochu překvapivé, že vysokoškoláků je poměrně málo. Ale to je jen můj subjektivní pocit, protože je třeba vzít v úvahu pochopitelně menší poměrný počet vysokoškolsky vzdělaných lidí ve společnosti.

Zatím jsme se dotýkali jen skutečností, které mají vztah přímo k dárci. Ale co se děje s jeho krví po samotném odběru?

Krev je odebrána do speciálních vaků, což se vše odehrává v uzavřeném systému, aby nemohlo dojít ke kontaminaci. Potom se pomocí složité techniky dělí na plazmu a erytromasu, jež se dále zpracovává na různé krevní deriváty, například erytrocyty bez leukocytů nebo krevní destičky. Samotná plazma se následně uchovává v mrazicích boxech při teplotě -30°C s tím, že doba použitelnosti je dva roky. Ještě bych snad jen dodala, že plazma je šest měsíců zablokována kvůli karanténě. Během této lhůty nesmí být použita.

Jen z vašeho zjednodušeného popisu je zřejmé o jak složitou proceduru se jedná. A je jasné, že samotná terminologie jde za rámec běžných vědomostí. Ale odběr krve a její následné zpracování není jedinou činností vašeho střediska.

Ano, součástí transfúzní stanice je také hematologická laboratoř.

Na závěr bych se zeptal na oblíbené NEJ. Třeba na vašeho nejpilnějšího dárce.

Nejlepším dárce je pan Dvorský, jeho sto dvacet odběrů je úctyhodných. Mimochodem, asi deset dárců krve měsíčně dosáhne zlaté plakety, to znamená čtyřiceti odběrů. Myslím, že můžeme být na naše dárce hrdí a především oni na sebe.

Já si to myslím také. Děkuji za rozhovor

MUDr. Irena Klánová (1957) - vystudovala všeobecné lékařství na lékařské fakultě UK v Praze (1982). Hned po studiích začala pracovat jako lékařka v Nemocnici v Hořovicích. V roce 1987 se stala primářkou transfúzního oddělení ve stejné nemocnici Atestace: hematologie, revmatologie a interní. Je vdaná a má dvě děti. Starší dcera studuje lékařství. Manžel je primářem gynekologického oddělení v Nemocnici v Hořovicích. Záliby: zahrada, tenis a plavání

VZNEŠENÁ NEŘEST

Krotit před šedesáticelenným davem, rozvášňovat jej a usměřovat, bavit i poučovat, to vyžaduje notnou dávku trpělivosti, výdrže, moudrosti a nadšení. Všechny tyto vlastnosti v sobě nosí hodonínský dirigent a pedagog **Jan Nosek** (73), který po bezmála padesát let pondělí co pondělí vyděluje dvě a půl hodiny ze svého volného času, aby spolu se svými svěřenci, hráči Hodonínského smyfonického orchestru (HSO) nacvičil některé z děl hudební světové literatury. Jako několikaletá členka jsem měla možnost zažít jednu pětinu života tohoto neprofesionálního celku, jehož působnost nekončí za hranicemi Hodonínska ani České republiky a který si na letošním slavnostním koncertu připomene padesáté výročí svého založení.

Založit orchestr při nevýznamné hudební škole asi člověka nenapadne cestou na nákup. Jak tomu bylo v případě HSO?

Těsně po mém nástupu na tehdejší Hudební školu se v Hodoníně konal koncert Janáčkova kvarteta, ve kterém jako sekundista působil můj kamarád, a dalo by se také říci spolužák ze třídy profesora Antonína Moravce, Adolf Sýkora. Na koncert přišlo asi pět posluchačů, včetně šatnářky a prodavačky vstupenek. Strašně jsem se tenkrát styděl a řekl jsem si: Buď se v hodonínské kultuře něco změní, nebo balím kufry a odejdu. Sešli jsme se s Jaroslavem Šamánkem (později první předseda orchestru – pozn. aut.) a řekli jsme si, že nejlepším způsobem, jak zapojit lidi do kulturního dění, je založit orchestr. Chodili jsme po muzikantech doslova dům od domu a prosili je, aby přišli.

Jako první ovšem za dirigentský pult zasedl Václav Kafka z operního orchestru v Ústí nad Labem. Jak se taktovka dostala k Vám?

Kafka byl profesionální dirigent, na hráče, kteří neumí hrát, nebyl zvědavý, a hned po prvním vystoupení se své funkce vzdal. Nastal problém, kdo bude pracně vzniklý orchestr vést. Nakonec ho vyřešili muzikanti sami, když za mnou přišli a řekli: „Když už jsi nás dal dohromady, tak budeš dirigovat ty.“ Nikdy předtím mě nenapadlo, že bych mohl stát před orchestrem, a tak jsem z toho měl obavy. Ale: oni neuměli hrát, já jsem neuměl dirigovat – takže to bylo vyrovnané.

Pane Nosku, za deset let, co chodím do HSO, si nevzpomínám, že byste někdy zkoušku orchestru odřekl.

Ale mně se kolikrát nechce. Zvláště v poslední době, kdy už mi všechno neslouží tak jako zamlada. Na druhou stranu vím, že tam na mě čekáte a že to za mě nikdo neudělá. Těch pondělků, za které se má nacvičit celovečerní program, a to nepočítám pravidelnou vánoční mši, není nikdy dost, a obětovat byt' jen jeden by byla hrozná škoda. Stejně tak mě ničí každá nevydařená zkouška, protože je to čas, který se nedá ničím nahradit.

Co Vaše pocity před koncertem? Míváte strach, trému?

Před koncertem mívám pocity asi jako odsouzenec před popravou. Jako na cestě k popravčímu špalku. Jakmile však orchestr sedí na svém místě a začne se hrát, okamžitě se uklidním. Člověk musí stát nohama na zemi. Nikdy jsme si nehráli na Českou filharmonii. Takže, když začneme hrát, vím, že už se to nezlepší, ale snažím se uhlídat to, co je nazkoušené.

Dirigent je vůdce orchestru. Bezpochyby musí mít kromě citu pro hudbu také autoritu a respekt hráčů. Za svou orchestrální „kariéru“ jsem se setkala a hrála pod různě starými, různě vzdělanými i různě temperamentními dirigenty. Co by člověk, který se rozhodne usednout do čela velkého orchestru a něco spolu s ním vytvořit, určitě neměl postrádat?

V amatérském orchestru je to především fanatismus. Dirigent musí dokázat hráče zapálit. Taky musí mít rád lidi. Vy mně to sice nevěříte a ono to tak někdy ani nevypadá, ale já vás mám moc rád. Samozřejmě, přísnost nácviku musí být. Musí ovšem vycházet ze snahy, aby to bylo co nejlepší.

Pamětníci prvního uskupení jsou dnes v HSO jen tři. Změnilo se něco v atmosféře a obsazení orchestru?

Hodně se změnila morálka. Zatímco dříve se zkoušky podobaly spíše schůzím, dnes můžu s čistým svědomím prohlásit, že morálka i docházka odpovídá požadavkům profesionálního tělesa. A to všechno dobrovolně, bez nároku na odměnu. Bývaly časy, kdy během zkoušky stálo u každého stojanu – včetně toho dirigentského – lahvové pivo a při hraní se tak doplňovaly tekutiny a probíraly starosti i radosti všedního dne. Podle toho ta hra taky vypadala. A po takové „zkoušce“ jsme ještě častokrát zabloudili do nějaké nálevny, abychom si to všechno dovykládali. Dneska když prohlásím, že fagot za to cis místo cé platí šampri, tak to je jen takové popichování...

Atmosféra se taky hodně měnila pod vlivem prostředí, kde se zkoušelo. První zkoušky jsme měli ve společenském sále tehdejší hospody „U Matějů“, nějakou dobu se hrálo v prostorách závodu Slokov, přičemž dělené zkoušky probíhaly mezi soustruhy. Předtím, než jsme se začali scházet

v novém sále hudební školy, jsme cvičili v secesním Dělnickém domě Beseda, kde se pořádávaly plesy. Tam se hrálo tak nějak... vznešeně.

A změny v obsazení?

Začínali jsme jako asi třicetičlenný komorní orchestr, plný nadšených laiků. Dnes hraje v orchestru mnohem více studentů, pak lidí, co se muzikou živili nebo žijí; dřív jsme byli spíš „pracující ochotníci“. Průměrný věk je 35 let, asi vám to těmi svými křížky trochu kazím.

To bych neřekla. Málokdo by v tom věku oddirigoval takovou Osudovou. Na druhou stranu je asi málo podobných „zájmových spolků“, kde se schází a vychází spolu tolik generací.

To je pravda. A jsem za to moc rád. Ono to totiž nedrží pohromadě takovou dobu jen kvůli muzice, ale taky a možná hlavně kvůli vztahům. Když si takhle rozumíte, rádi se vidíte, a nadto ještě něco pěkného spolu vytvoříte...

Jak byste trávil pondělní večery, nebýt onoho bezmála „přesilovkového“ koncertu Janáčkova kvarteta v Hodoníně?

Asi bych se připravoval na své úterní žáčky.

Žádné bohémské tahy?

Já už jsem si svoje odkouřil i odpil. Dneska je mojí jedinou neřestí ta muzika.

Jan Nosek (narozen 5. 9. 1931) Po absolvování vojenské hudební školy studoval soukromě housle u prof. Antonína Moravce, od roku 1952 působí jako pedagog na ZUŠ v Hodoníně. V roce 1955 stál u založení Hodonínského symfonického orchestru (HSO), po krátké době vyměnil smyčec za dirigentskou taktovku, kterou drží drží dodnes. Několik let dirigoval Komorní orchestr při ZUŠ v Hodoníně, dnes toto mládežnické uskupení nese jeho jméno. Od sedmdesátých let hraje první housle ve Smyčcovém kvartetu, které stejně jako HSO získalo mnohá ocenění a dobylo uznání jak u tuzemského, tak u zahraničního publika.

Jirka Mádl: Spolužáci prožívají mou popularitu víc než já! (Hasoňová)

ČESKÉ BUDĚJOVICE - Za hercem Jirkou Mádlem, který se proslavil rolí Jáchyma v teenage filmu Snowboardáci, jsme se vypravili až do jeho rodných Českých Budějovic. Sešli jsme se v restauraci nedaleko hlavního náměstí, a pak se vydali směrem k Jirkovu domovu, kde bydlí společně s rodiči a dvěma bratry, abychom si popovídali o jeho herecké kariéře, škole i hudbě.

V Snowboardácích máš problémy se zlobivou sestrou v podání Ester Geislerové. Jak vycházíš se svými sourozenci ve skutečnosti?

Mám staršího brácha Honzu, tomu je dvacet. Dřív to s ním byly neskutečné bitky, ale už jsme přece velcí rozumní kluci, takže se neperem. Mladšímu Pájovi je sedm a ten je hodně dominantní a ukřižený.

Štvou tě občas něčím?

Štvou mě, že neuklízí cedéčka do obalů. Pak mě vytáčí, když něco někam odnesou a já to nemůžu najít. A Pája je hrozně drzý. Ale jinak jsou hodní, vycházíme spolu dobře.

Když už jsme zmínili film Snowboardáci... Hraješ v něm sám sebe?

Lidi říkají, že je mi Jáchym hodně podobnej. Ale Jáchym je víc muž činu a akčnější. Já vždycky tak okecávám a moc nejednám.

S kým sis při natáčení nejvíc rozuměl?

Celkově se tam sešla výborná parta, je těžké říci, s kým jsem si rozuměl nejvíc. Sedl jsem si s Martinem Pisaříkem, Braňo Polákem, Vojtou Kotkem, Luckou Vondráčkovou...

Jaké to bylo poprvé se vidět na velkém plátně kina?

Poprvé to bylo hodně zvláštní. Viděl jsem se ve starém kině Bio Ilusion a nejhorší zjištění bylo, že v jednom detailu tam mám hrozného „beďara“, na tom plátně měl asi dva metry.

Máš nějakou roli, kterou by sis chtěl zahrát?

Chtěl bych si zahrát nějakou negativní roli nebo něco hodně těžkého, třeba týrané dítě, homosexuála, který to tají... Prostě něco složitého.

Jaký je tvůj oblíbený herec?

Nemám přímo vzor, protože si myslím, že je špatná věc mít v herectví vzor. Ale líbí se mi, jak hraje Jack Nicholson, Tom Hanks, Christofer Reeve. Tomu jsem fandil až do konce života, dokonce ho mám i na fotce v pokoji.

Patřil jsi někdy mezi bláznivé fanoušky či obdivovatele slavné celebrity?

Byl jsem šílenec do Michaela Jacksona! Vystupoval jsem i na módních přehlídkách a podobně, tancoval jsem pro lidi, měl jsem jeho paruku, všechna cedéčka... Vydrželo mi to asi do dvanácti let.

Jaký je tvůj nejoblíbenější sportovec?

Asi Theoren Fleurry. To je jeden hokejista, který je hrozně malinký, je to nejmenší hráč v NHL. A já jsem byl taky dlouho malý.

I ty sám jsi hrál závodně hokej. Je to dodnes tvůj nejoblíbenější sport?
Určitě. Teď jsem si byl asi po roce a půl zahrát a bylo to jak za mlada.

Které další sporty tě baví?

Fotbal. Jsem z fotbalové rodiny a pokládají mě za vyvrhela, protože jsem ho nikdy nehrál závodně. Ale baví mě. Pak rád jezdím na lyže, bruslím...

Jezdíš i na snowboardu?

Ne, jezdil jsem jenom týden před filmem, pak během filmu a potom už nikdy. Nemám to rád.

A jezdíš na hory alespoň lyžovat?

Jo, to jo, když je čas. Letos jsem mohl jet dvakrát s klukama od kamery a dvakrát s Martinem Písaříkem, ale nedostal jsem se k tomu.

Dozvěděla jsem se, že kromě hraní ve filmech hraješ i na několik hudebních nástrojů...
Hrál jsem 9 let na klavír, na kytaru rok a na flétnu rok.

Jakou hudbu posloucháš?

Rock, rock pop, pak mám rád takové ty staré: jazz, blues, swing. A ze zpěváků Robbie Williams, Eric Clapton, pak starší – Sinatra, Luis Armstrong... Z těch novějších kapel třeba Blink 182, z českých Chinaski.

Chceš se věnovat hudbě i do budoucna?

Kamarádovi píši texty, občas něco složím... Tak asi tímhle způsobem.

Kde bereš inspiraci k textům?

Ze života. Mám texty v angličtině, češtině i v latině. Napadlo mě, že latina byla nejlepší jazyk pro recitování, protože tam jsou dobré intonace. A jelikož je to mrtvý jazyk a nikdo v něm nepíše, říkal jsem si, proč by to nemohlo jít i do hudby. Zní to podobně jako španělština nebo italština.

Teď ale ke škole. Všimla jsem si, že máš u sebe v pokojíčku na polici spoustu učebnic. Jaké předměty tě nejvíc baví?

Základy společenských věd, angličtina, němčina a dějepis.

Které předměty jsou pro tebe naopak největší průšvih?

Nejen, že jsou pro mě největší průšvih, ale hlavně já jsem největší průšvih pro naši školu. A to v matice, fyzice a chemii.

Mezi učebnicemi dominují hlavně ty cizojazyčné. Kolik jazyků se učíš?

Učím se intenzivně angličtinu a němčinu, ty máme povinné. Pak latinu, tu jsem měl šest let, ale teď už ji nemám. A potom jsem začal španělštinu, jenže jsem se musel odhlásit. Učím se ji alespoň sám.

Mohl bys čtenářům dát nějaký návod, jak se nejlépe učit?

Já se vždycky nejvíc naučím, když jsem v nějaké tísní.

Jak se spolužáci dívají na tvoji popularitu?

Kolikrát to prožívají víc než já. Nějaká závist, to vůbec ne, vždycky mě podpoří. A když jsem někde v novinách, ještě mi to přinesou, ať to vidím.

Určitě teď dostáváš spoustu dopisů od fanynek. Odepisuješ na všechny?

Chodí mi asi 20 až 50 mailů denně. Snažím se odepisovat, ale mám tak pomalý internet, že to někdy nejde. Ale určitě si je vždycky přečtu, není to tak, že bych je vyhazoval nebo nečetl. A na dopisy většinou odepíši, když si s nimi fanoušci dávají takovou práci.

Kam ti můžou tvoji příznivci napsat?

Buď mailem na jirkamagl@jirkamagl.info. Anebo můžou poslat dopis na Česká televize, Kavčí hory 140 70 Praha 4 - Kavčí hory. Všechny dopisy mi předají.

Máš také nějaké webové stránky, kde se o tobě zájemci dozvědí nejnovější informace?

Ano, najdou je na www.jirkamagl.info.

Děkuji za rozhovor.

Jiří Mádl

Narodil se 23. 10. 1986 v Českých Budějovicích. V současné době studuje na Biskupském gymnáziu v téže městě. Hrál v mládežnických divadlech, v Jihočeském divadle a v televizním filmu Hypnóza (2004), kde ztvárnil hlavní roli Petra. Dále účinkoval v epizodních rolích seriálů Redakce (2004), Všichni musí zemřít (2004) a Johny Nemo (2004). Nejvíce ho však proslavil film Snowboardáči (2004), kde hrál hlavní roli Jáchyma. Kromě herectví se věnuje tvorbě scénářů, divadelních her a píše hudební texty.

Neustále překonávám sama sebe...

Ivana Kumpoštová je aktivní sportovkyní, která v roce 2000 přivezla do Čech dvě medaile z paralympijských her v Sydney. Dnes se již tomuto sportu nevěnuje, ale sama toto období považuje za významnou fázi svého života.

Narodila se 8.12.1980 v Hradci Králové. Vystudovala dvě školy - střední odborné učiliště (cukrařinu) a střední odbornou školu (technicko administrativní činnost) v Hradci Králové. Již během svých studií začala plavat na vrcholové úrovni a v roce 2000 přivezla do Čech z Paralympiády v Sydney zlatou a stříbrnou medaili za plavání. Svých neuvěřitelných výsledků dokázala dosáhnout za pouhé čtyři roky. Nyní bydlí v Čelákovících, kde pracuje jako plavčík v městském bazénu. Právě začínají intenzivní přípravy na další ročník paralympiády, Ivana brzy oslaví 25. narozeniny, ale její život už změnil svůj směr.

Kdy a proč jsi začala plavat? Začala jsi s ambicemi získat nějaké tituly?

Naučila jsem se plavat ve 13 – ve škole jsem chodila na plavecký kroužek a nějak mě to chytlo. Od roku 1996, to mi bylo 16, jsem plavala závodně. Bavil mě ten pohyb i soutěživost. A taky jsme měli dobrou partu. Nejprve jsem nic nečekala, ale když jsem plavala 2 roky, tak jsem věděla, že se dostanu na olympiádu... Po Paralympiádě v Sydney roku 2000 jsem toho nechala a začala s bojovým uměním.

Musela jsi pro to něco obětovat?

Plno času a velké letní prázdniny. Mě to bavilo, takže mi to nepřišlo jako oběť. Ve škole jsem měla individuální studium, což mi umožňovalo tréninky, které byly čtyři hodiny denně, šest dní v týdnu a k tomu navíc běhání. Dvakrát za rok se jezdilo na soustředění.

Kdybys ještě dále plavala, dokázala by ses ještě zlepšit?

To samozřejmě. Já nikdy nestagnuji. Určitě bych se ještě hodně zlepšila, protože 4 roky jsou krátká doba. Ještě bych se vyplavala a taky pořád můžu zdokonalovat techniku.

Chtěla bys trénovat naše vrcholové plavce?

Pokud by to bylo profesně, tak ano. Ráno bych trénovala plavce, večer bojové umění.

V tomto období začínají intenzivní přípravy na Paralympijské hry v Athénách, 2004. Není ti líto, že tam nejedeš?

Ne. Už jsem zde svého vrcholu dosáhla, nepotřebuji to již opakovat.

Co tě zaujalo právě na bojovém umění Ving Tsun Kung Fu, které není příliš známé?

V devíti letech jsem viděla film Karate Tiger I, a když jsem viděla jak tam dělají různé kopy a údery, tak jsem to taky chtěla umět. Ale nemohla jsem najít žádné styl, které by mi vyhovovalo. Když jsem jednou, na začátku roku 2000, jela ze školy trolejbusem, viděla jsem reklamu - přečetla jsem si, že je to Kung Fu a zašla jsem se podívat na jejich trénink. Dívala jsem se jak cvičí, a to mě zaujalo.

Ty někdy i učíš Ving Tsun Kung Fu. Myslíš, že dokážeš svým studentům něco předat?

Myslím, že mám zajímavý a podrobný výklad s rozebráním a ukázkami. Mám jako žena takové měkké pohyby, takže se u mě naučí hlavně techniku. Hlavně však záleží na tom člověku, jestli ho to baví a jestli si to zvolí jako svůj životní styl.

Myslíš, že jsi šťastnější než ostatní?

Určitě ano, protože jsem optimistická, to Češi nejsou. Jsem nenáročná. Stačí mi, když se dobře najím...

Překonala jsi někdy sama sebe?

Neustále překonávám sama sebe... Možná spíš překvapuji. Teď si jen vybavuji, jak jsem se musela zapřít, když jsem měla poprvé skočit do bazénu ...

Co považuješ za svůj největší životní úspěch?

Že mám všechno, co jsem chtěla: vyhrála jsem olympiádu, dělám bojové umění a dělám plavčíka. Ještě chci učit Ving Tsun a najít si partnera, ale to ještě přijde.

Co by jsi chtěla ještě v životě dokázat?

Mít svojí školu Ving Tsun a hlavně hodně žáků, naučit se dobře anglicky, odjet do Číny ...

Máš nějakou osobní zásadu?

Nikdy neříkej nikomu všechno, protože lidi jsou zlí.

Člověk na vrcholu (Stachová)

K lezení ho přivedla láska a obdiv k horám. Nesnaží se žádnou horu pokořit, ale očekává, že mu dovolí, aby na ni vystoupil. Jako druhému Čechovi bez kyslíku mu výstup na vrchol umožnily tři osmitisícovky – Mt. Everest (8848 m), Kanchenjunga (8586 m) a Broad Peak (8047 m). Letos v létě se jako člen tříčlenné expedice pokusil o výjimečný sportovní výkon – kombinaci výstupů na dva osmitisícové vrcholy. V současnosti jeden z nejvýznamnějších českých horolezců – Radek Jaroš.

Radek Jaroš

- *narodil se 29. dubna 1964 v Novém Městě na Moravě, je ženatý, má dvě děti*
- *s horolezectvím začal v roce 1982 na Českomoravské vrchovině, následovalo lezení v Tatrách, Tánšanu, Pamíru a Himaláji*
- *v roce 1998 stanul jako druhý Čech bez kyslíku na Mt. Everestu (Českým horolezeckým svazem hodnoceno jako Výstup roku, nominace na Sportovce roku)*

Na konci srpna jste se vrátil z téměř tříměsíční expedice na K2 a Broad Peak. Proběhla podle Vašich plánů a představ?

Neproběhla. Měli jsme v plánu dvě osmitisícovky a nakonec se nám podařilo zdolat pouze Broad Peak. Pokud bychom plánovali výstup jen na něj, byl by to určitě velký úspěch a sláva. Počasí nám neumožnilo výstup na K2 – za celé dva měsíce bylo pouze pět dnů, kdy se dalo o výstupu uvažovat, což je dost málo. Když jsem se vrátil, byl jsem hodně zklamaný, ale teď už to odeznívá a já si uvědomuji, že i přesto byla naše expedice velmi úspěšná a měla cenu – z Čechů byl před námi na Broad Peaku pouze Josef Rakoncaj, takže my jsme byli druhý, třetí a čtvrtý Čech na vrcholu. Navíc jsme tam byli stoprocentně celá výprava, což je také velký úspěch – ne vždy se to podaří.

Proč jste se rozhodli zároveň pro K2 i naproti ležící Broad Peak – bylo to něco jako „dvě mouchy jednou ranou“?

Zdálo se nám ideální spojit výstup na dva vrcholy, které leží přes údolí naproti sobě. Navíc Broad Peak poskytuje oproti K2 mnohem více dnů, kdy můžete lézt na vrchol, takže místo čekání na výstup na K2 v base campu jsme mohli zdolávat Broad Peak. A samozřejmě hodnota sportovního výkonu byla také lákavá...

Vaše expedice byla tříčlenná. Osvědčila se sestava?

Sestava byla nakombinovaná z předchozích expedic. S Petrem Maškem jsem byl na K2 v roce 2001 a s Martinem Minaříkem na Kanchenjunge v letech 2000 a 2002. Sestava se osvědčila až „nebezpečně“ dobře, jak po stránce výkonostní, tak i té lidské – vše proběhlo bez problémů, nepostihla nás tolik obávaná ponorková nemoc. To ovšem neznamená, že by to na další akci nemohlo být jinak.

Počet tři ale asi není úplně standardní.

To samozřejmě není, tři jsou hodně málo. Ale má to svá velká pozitiva, jak z hlediska snadnější komunikace, tak z hlediska větší flexibility a mobility týmu. Také nám stačí pouze jeden stan do

výškového tábora, což je výhoda vzhledem k tomu, že nepoužíváme výškové nosiče a vše si neseme sami.

Jaký byl nejsilnější zážitek z výstupu na Broad Peak?

Nejemotivnějším momentem je vždy stanutí na vrcholu. Ani tentokrát to tedy nebylo jinak, ale bylo to navíc umocněné tím, že jsme se tam dostali všichni tři. Já jsem přišel asi o dvě hodiny dřív než kluci a během čekání jsem nahoru umístil českou vlajku. Nakonec pro mě bylo jedním z nejsilnějších zážitků to, že jsem klukům mohl připravit příchod na vrchol, kde se tyčí vlajka naší země.

Co vše sebou musíte nést v konečné fázi výstupu?

I když se snažím minimalizovat, tak je toho nakonec stejně hodně. Batoh, vlajky, pití, kamera, fotoaparát, náhradní oblečení, brýle, rukavice, krémy a nějaké drobnosti. To vše dohromady váží minimálně deset kilogramů.

Taková expedice musí být obrovským uměním kompromisu a tolerance. Zanechává to na Vás stopy i v normálním životě (samozřejmě v tom pozitivním slova smyslu)?

To by asi měli říct ostatní, ne? Já Vám řeknu že ano, a třeba to vůbec není pravda. Ale osobně si myslím, že ano... (smích).

Zatím se Vám nevydařil první ani druhý pokus o výstup na K2. Budete se o to pokoušet někdy znovu? Nejste na tu horu už tak trochu našťvaný?

Byl jsem hodně zklamaný, dokonce i „našťvaný na horu“, což běžně nebývám, nicméně v budoucnu bych to chtěl ještě zkusit. Ale určitě to nebude příští rok...

Jak probíhají obecně přípravy na expedici?

Na jedné straně je potřeba zajistit kvalitní technické zázemí, na straně druhé se musíme věnovat dlouhodobému a všestrannému tréninku. To se samozřejmě neobejde bez sponzorů, kteří nám jednak pomáhají s vybavením na samotnou expedici, ale také nám poskytují sportovní věci pro trénink a přípravu. Možná si někdo myslí, že shánění sponzorů na významný sportovní počín je jednoduché, ale je to velmi náročná záležitost.

Horolezectví je sport náročný na fyzickou i psychickou kondici. Jakými dovednostmi a vlastnostmi by měl „oplyvat“ úspěšný horolezec?

Nic univerzálního mě nenapadá. Hlavní je touha něco dokázat a cílevědomost. Velkými devizami jsou samozřejmě výborná fyzická kondice a předchozí zkušenost.

Máte i spoustu dalších aktivit spojených s horolezectvím...

Kromě toho, že se samozřejmě snažím nějak propagovat to, co dělám, se také pokouším částečně o osvětu horolezectví jako sportu. Společně s novinářem Arnoštem Tabáškem jsem napsal knihu Dobývání nebe, která popisuje pět expedic na tři nejvyšší hory světa a je doplněná krásnými fotografiemi. Každý rok také vydávám kalendář, dělám přednášky pro školy i veřejnost.

Jaké jsou Vaše další plány?

V listopadu pojedeme na měsíc do Afriky (Mali) do skalní oblasti. Příští rok na jaře se chystám do Himaláje, ale ještě nevím přesně na jaký „kopec“.

„Na roli Mistr Bean – pobuda jste mým vzorem“ Rowan Atkinson (Sapík)

Praha, 16. 5. 2005

rozhovor s hercem Jiřím Holzem

Několikrát od divadla utekl, aby se k němu vždy vrátil. Je to, zdá se, jakási osudová přitažlivost. Od začátku roku v Divadle U Hasičů rozdává satirická šlehnutí českým politikům a zjišťuje Jak se žije Hezky česky.

Nedá mi to, abych se Vás na úvod nezeptala Jak se vám žije?

No, žije se mi hodně pracovně. A líbí se mi to, protože po pěti letech jsem zase začal intenzivně dělat divadlo.

Vystudoval jste ostravskou konzervatoř se zaměřením na dramatická umění. Zdá se, že jste měl ve výběru povolání jasno. Chtěl jste se stát hercem už jako malý kluk?

Ne, já jsem měl předurčenou kariéru baleťáka, jenže se stala taková zvláštní věc. Já jsem byl do svých asi třinácti, čtrnácti let krásný, štíhlý, téměř subtilní blondáček s modrýma očima, pak mě bylo patnáct a byl jsem obtloustlý, černovlasý, slovanský typ. Nezbylo nám s babičkou než vybrat jinou kariéru a to byl jenom krůček k herectví.

Na konzervatoři vás vedl Miloslav Holub. Jak na něj vzpomínáte?

Rád a často. Jeho škola, to bylo hlavně povídání si o herecké profesi a zkoušení si na jevišti, byl přesvědčen, že člověk se naučí se být hercem a umět hrát jen v praxi v divadle. Ale dokázal nám předat pokoru k řemeslu i kolegům. Tím svým „neučením“ mě ovlivnil na celý život.

Studium jste završil přijetím angažmá v několika různých oblastních divadlech, namátkou v Uherském Hradišti, Šumperku, Brně. Jaké to je střídat města, divadla?

Nemohl bych tvrdit, že jsem přijal angažmá, já jsem se vlastně do divadla vnutil. Měl jsem štěstí, že na oblasti vždycky bylo kluků málo. A jaký je to život? Vlastně příšerný, člověk se na deset měsíců někam nastěhoval, jednou za tři týdny dojížděl k rodině, kde si nechal všechno vyprat, vyžehlit, vybalit, k tomu nějaké zavařeniny, konzervy a zase jet dělat umění.

Ale byl jsem hrozně mladý, takže to šlo. Jak na to vzpomínám, tak bylo hezké, jak život přinášel nové role, nová města.

Přesto jste u divadla nevydržel a poprvé od něj odešel. Proč?

Buď jsem toho já měl dost nebo oni mě měli dost, jednoho dne jsem se prostě v divadle rozloučil a musel se rozhodnout co budu dělat dál. Měl jsem nějaké zkušenosti s učením, takže jsem přijal nabídku jít učit na základní uměleckou školu. Nakonec jsem pedagogiku i vystudoval a učil na několika školách.

A přišel další zlom, v polovině devadesátých let jste se k divadlu zase vrátil.

Na základní umělecké škole, kde jsem učil, byla herectví velmi přívětivě nakloněná zástupkyně ředitelky, paní Věra Mikulášková, která nám pomohla postavit z jedné z učeben divadelní studio pro naše žáky. Časem se z toho stalo skutečné amatérské divadlo, které přerostlo až v Divadelní klub. Začali jsme hrát ve volném čase po výuce, zkoušky byli ve večerních hodinách, a tam někde se už začal etablovat budoucí soubor Divadla in flagranti. Po třech letech jsme od starostky Brna – Venkov dostali možnost hrát v Husicích, kde jsme vlastníma rukama, za vlastní peníze, během prázdnin vytvořili skutečné divadlo se vším všudy a začali hrát profesionálně jako Divadlo in flagranti.

Ěra Divadla in flagranti skončila po třech letech, a to i přesto, že to bylo divadlo úspěšné, mělo i příznivé divadelní kritiky.

Každé generační divadlo, a my jsme byli takto vnímání, se musí po zhruba deseti letech obměnit, náš soubor se tak začal postupně rozpadat po šesti letech. Taky to souviselo s tím, že jsme v poslední sezóně byli donuceni změnit vlastnické poměry a podmínky, hlavně finanční, začali být víc než tísnivé. Ale rozloučili jsme se i se souborem velmi hezky, a teď po letech opět s některými „svými“ herci spolupracuji na kabaretu.

A tehdy jste podruhé utekl od divadla?

Tehdy ještě ne. Po odchodu z divadla přišlo období, kdy jsem dělal skutečně hodně věcí. Dál jsem jezdil na představení, které mi domluvila agentura, v televizi jsem točil epizodní role a vrátil jsem se k učení. Jenže peněz bylo zase málo, a tak jsem dokonce nastoupil do non-stopu prodávat cigarety a alkohol. Jednou jsem přes tohle okénko prodával cigarety panu profesorovi Cejpkovi, rektorovi Janáčkovy akademie. Znal mě z divadla. Podíval se tehdy na mě zvláštním pohledem, skoro nevěřícím, a tehdy jsem pochopil, že tam asi opravdu nepatřím. Okamžitě jsem odtamtud odešel, a pak to šlo ráz naráz.

Přišel tedy druhý útěk od divadla, stěhování do Prahy, změna profese. Bylo to tehdy definitivní rozhodnutí, nebo jste vždy věděl, že se k herectví vrátíte?

Vždycky jsem věděl, že jsem herec. Asi to ten kumštýř v sobě má. Nebránilo mi to ovšem celé tři roky, co pracuji jako tajemník nejmenovaného projektu, tvrdit, že divadlo už nikdy. Ale zase se to celé nějak zamotalo. Já jsem z titulu své funkce začal pracovat s Českou televizí, okusil znovu svět kumštu, začal učit herectví, no a teď v tom zase „lítám“.

V únoru mělo v Divadle U Hasičů premiéru vaše představení Hezky česky aneb Jak se nám žije, které má v podtitulku divadelní a politické hrátky. Proč politické?

Já jsem na politickou satiru myslel už před rokem 2000, myslel jsem si i tehdy, že je to potřeba, že si to politici zaslouží. Nápad tehdy zmizel v šuplíku a čekal na vhodnou dobu. Loni jsem se díky své pedagogické činnosti seznámil s mladým mužem, který se vrátil po několika letech z Ameriky a měl v sobě, má v sobě, obrovskou chuť hrát. Slovo dalo slovo, začali jsme pracovat na tom pořadu spolu, zapojili do toho ještě další spoustu kamarádů a nadšenců a divadelní kabaret, který se nebojí politiků, byl na světě.

Jaký byl návrat na jeviště. Ten první opětovný pohled mezi diváky do setmělého sálu, první smích a potlesk?

Vlastně žádný. Já jsem cítil hlavně obrovské napětí, ne snad proto, že bych stál po takové době na jevišti, to ne, ale vznikalo něco nového. Formát, který u nás neměl obdobu a já jsem se strašně bál, jak ho diváci přijmou. Po představení jsem cítil hlavně úlevu.

Zkuste mi popsat, jako nehercovi, co to je za sílu, která vás znovu a znovu táhne na jeviště.

Která vás donutí nakonec vždycky změnit to rozhodnutí už nikdy a vrátit se?

Každý herec je hlavně exhibicionista, toužíme všichni po té slávě, po vilách, mercedesech, po Thálii a do roka a do dne po Oskarovi. Ale hlavně miluji odezvu diváků. Potřebuji od diváků slyšet, co bylo fajn, co by mohlo být lepší. Po naší druhé premiéře, kde hrají v několika scénkách bezdomovce, jsem dostal textovou zprávu „Na roli Mister Bean – pobuda jste mým vzorem. Váš Rowan Atkinson.“ Tak si myslím, že když vám něco takového napíše o půlnoci po premiéře někdo neznámý, tak vás to potěší. To souznění s divákem, že nás diváci berou, že rozumějí našim narážkám, že scénky, které hrajeme mají odezvu, to je to, co mě k divadlu pořád vrací.

Děkuji za rozhovor.

Po absolvování dramatického oboru na Konzervatoři pod vedením národního umělce Miloslava Holuba v r. 1988 působil v angažmá v Uherském Hradišti, Ostravě, Šumperku a Brně. Postgraduálně studoval na divadelní fakultě obor divadelní dramaturgie a režie.

Od r. 1994 se stal uměleckým vedoucím Divadelního studia v Brně, v r. 1997 byl jmenován ředitelem Divadla in flagranti, o.p.s. v Brně, kde také hrál a věnoval se dramaturgii a režii.

Od letošního roku je hlavním představitelem, spoluautorem a producentem divadelního kabaretu zaměřeného na politickou satiru „Hezky česky aneb Jak se nám žije“

NA HARFU SE HRAJE I V AFRICE, ŘÍKÁ HARFENISTKA

Praha – „*Když se řekne harfa, každý si představí velkou koncertní harfu a u ní dlouhonohou blondýnku, ale to je jen hodně zúžený pohled,*“ řekla mi hned na začátku našeho setkání Kateřina Doležalová. Od dětství sólově zpívá – zajímá ji hlavně operní zpěv a také hraje na klavír. Před několika lety se rozhodla, že se naučí hrát na harfu. Kromě toho studuje obor kulturologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Hovořily jsme ale především o tom, jaké to je být v dnešní moderní době harfenistkou...

Co si tedy představíte vy, když se řekne harfa?

Spoustu věcí! Samozřejmě harfy, ať už ty mé či jiné, na které jsem měla možnost hrát, ale také harfeníky a harfenice, které jsem potkala. Potom se mi vybaví líbezná hudba, středověké hrady, rozbourené moře... Časem bych si vzpomněla i na klasickou pedálovou harfu, abych jí nekřivdila... Ale mám radši keltské a nechanické harfy, protože ty jsou menší a dají se přenášet.

Vy sama máte doma harfu?

Ano, mám dvě. Ale nejsou to klasické pedálové harfy, které zaberou spoustu místa a především jsou hodně drahé. Člověk si spíš za takové peníze koupí byt než harfu. Mám doma repliku nechanické harfy, na kterou se hrálo v Čechách především v 19. století. A ještě malou gotickou harfu. Obě jsou přenosné, což je jejich velká výhoda.

Vezmete si tedy jen harfu přes rameno a jdete někam hrát?

Ano, moje harfy se dají vzít přes rameno. Pohodlnější by i tak bylo samozřejmě cestovat autem, ale vzhledem k tomu, že nemám řidičský průkaz, často cestuji hromadnou dopravou, což nebývá někdy jednoduché. Obzvláště když se vzadu v tramvaji sejdu s několika kočárky nebo třeba když jedu s kolegou kontrabasistou z koncertu.

Ptají se lidé, co vezete?

Většinou hádají, o jaký nástroj se jedná. Stávají se i různé komické situace. Obal je černý a to některým lidem, zvláště opilcům, asociuje rakev. Jeden se pán se mě ptal, jestli si tam vezu manžela. Někteří lidé mě podezírají z nošení samopalů jako to bylo ve filmu *Desperado*.

Ještě se vrátím k těm mýtům o harfě. Hrají na ně i muži? Přiznám se, že jsem snad nikdy neviděla, aby na harfu hrál muž...

V Čechách je to dost neobvyklé, to je pravda. V harfenických kruzích je známý třeba pan Jiří Kleňha, který hraje na citeru na Karlově mostě. Je nadšený sběratel citer i harf a sám se učí hrát. Je to takový typický harfeník: hraje to, co slyší a nezabývá se příliš technikou. O harfenictví napsal dokonce knížku a je jediným českým odběratelem amerického časopisu o lidových harfách. Díky němu se zájem o harfu v Čechách rozšiřuje. Ale v zahraničí často hrají muži, harfa je považována i za takový aristokratický nástroj.

Za „domov harfy“ ale bývá považováno Irsko.

Ano, z Irska se harfa rozšířila do celé Evropy díky minstrelům-potulným hudebníkům, ale někdo ji do Irska musel přivést... Pravděpodobně harfa v Evropě nevznikla, byla sem zkrátka dovezena spolu s orientálním zbožím. V dnešní době má harfa domov všude, ať už v orchestrech po celém světě či v domácnostech. Kromě „keltských oblastí“ najdete lidové harfeníky i v Německu, Rakousku, ve Spojených státech. Zajímavé je, že je harfa velmi populární v Africe. Kdo ji jednou zkusí, už nechce jinak. *(smích)*

Navštívila jste nějakou takovou klasickou „harfenickou oblast“?

Před rokem v létě jsem strávila tři týdny v Bretani na takové letní škole harfenictví. A byla to nádhera. Inspirující krajina, skvělí lidé a desítky harf všemožných tvarů, zkrátka správné setkání harfenic – čarodějnic. Ovšem pozor, všichni vyučující byli muži, takže v Bretani mají harfeníci silnou převahu!

Jaká hudba vlastně k harfě patří nejvíc?

To se takto říci nedá. Každá hudba má své kouzlo a své příznivce. Kdo by si dnes dokázal představit Mou vlast bez harf? A kdo irskou muziku bez harfy? A kdo slyšel Parka Stickneyho, nedá dopustit na harfu v jazzu. Harfa je velmi všestranný a univerzální nástroj. Existuje snad nějaký lepší? *(smích)*

Dá se říci, kdy harfa vůbec vznikla? Jak starý je to nástroj?

O vzniku harfy se toho příliš mnoho neví, ale doloženy jsou harfy už ve Staré říši v Egyptě, v Mezopotámii, v antickém světě...

Kolik stojí klasická harfa?

Kvalitní pedálová harfa stojí od 750 tisíc výše – neomezeně.

Dovedu si představit, co je těžké na hře na klavír, ale co je nejtěžší na hře na harfu?

Zkoordinovat pohyby rukou i nohou, protože harfa má kromě strun má i sedm pedálů – což ví málo lidí. Ale samozřejmě se to dá naučit.

Vím, že při hraní zpíváte. Jak je to náročné?

Je to trochu těžší, protože se musím soustředit na to, co hraju a zároveň nesmím zapomenout text, ale jde zase jen o zvyk. Ve světě je běžné, že harfeníci zároveň zpívají.

Kde všude hrajete?

Hraju ve dvou kapelách. Jedna se zabývá barokní hudbou a koncertuje spíše po kostelech a koncertních sálech. A druhá skupina hraje hlavně keltskou muziku – po hospůdkách, kavárnách a čajovnách. Sama občas vystupuji na různých „středověkých akcích“, třeba na hradech, spolu s rytíři a šermíři. Takové akce mají opravdu středověkou atmosféru, protože se oblékneme i do

dobových kostýmů. Místo brigády v Tesco také chodím hrát na různé vernisáže a snobské večírky. *(smích)* To sice není moc umělecké, ale potřebuju si nějak přivydělat.

Jak reaguje vaše publikum? Harfa není zas tak obvyklý nástroj...

Většinou se diví, když někam přijdu zahrát se svou přenosnou harfou, že může být i tak malá. Ráda hraju v menších vesnicích, protože mám pocit, že šířím kulturu, stejně jako to dělaly harfenice v 19. století. Tvrdívalo se o nich, že kromě hraní se věnovaly i „lehčí zábavě“. V této tradici ale nepokračuju. *(smích)*

Když se lidé začnou profesionálně věnovat svému koníčku – třeba jej studovat, někdy se stává, že tím jejich nadšení poleví. Vyhovuje vám to tak, že na harfu hrajete jen ve svém volném čase? Protože nemusím, tak mě to baví. Ale zároveň bych se chtěla stát člověkem, jehož práce je i jeho koníčkem. Chtěla bych spojit svoje studium kulturologie s nějakou hudební aktivitou.

Jednadvacetiletá studentka kulturologie Kateřina Doležalová hraje na harfu šest let. Od svých sedmi let také zpívá a hraje na klavír. Ráda čte, cestuje, učí se cizí jazyky a ve volném čase chodí na fotbalové zápasy Slavie Praha.

PĚT MINUT S... (Taušová)

ROZHOVOR S Janou Janěkovou ml. (27), potomkem hereckých rodičů Jany Janěkové a Petra Svojtky, která v těchto dnech slaví pět let svého angažmá v Národním divadle a půlroční trvání svazku manželského .

Národní divadlo před rokem hořelo.. A co Ty? Kdy Ty hoříš?

Já hořím pořád, ještě po smrti budu hořet. Mně se to zapálilo samo už tím, že jsem se narodila. Chvilí je plamínek nepatrný, potom zase moc velký, někdy jsou s ním problémy.

Viš, zajímá mě, jak moc tento reklamní slogan vystihoval/vystihuje situaci v činohře naší první scény?

Věřím, že se to otáčí dobrým směrem. Poprvé jsem tady šťastná a na sezónu se opravdu těším. Navíc máme tu výhodu, že už od června víme, co kdo bude hrát, a tak jsem fakt zapálená, jakkoliv hrozně to zní. Odezvu cítím i z druhé strany.

To myslíš ze strany diváků?

Nejenom od nich, ale také ze strany svých známých. Dříve mě spíše litovali, a teď se začínají zajímat, chtějí se zajít podívat. Divadlo dělá jeho pověst, a ta v minulých letech nebyla nejlepší. Když jsem nastupovala do angažmá, tak se mě kamarádi ptali, jestli jsem se nezbláznila.

Na co je zveš?

Hlavně na Stísněnou 22 od Ivy Volánkové.

Zrovna to je inscenace přijímaná s rozpaky.

Fakt je, že zejména starší generace je zvyklá na klasický příběh a tady moc nechápe, proč se to například odehrává celé v tělocvičně. Na to se nedá odpovědět logicky, ale tomu pocitu, jaký to má vyvolávat, dobře rozumím. Navíc se mi moc líbí, jak v představení hrají pánové Vinklář, Štěpnička, Poloczek i ostatní. Také neznám nikoho mladého, komu by se Stísněná nelíbila stejně jako mně.

Na klasiku ne? Třeba na Romea a Julii?

Mně osobně se nelíbila, ale možná právě proto, že i já jsem měla v tomto případě nějaké očekávání. Ráda bych si zabrečela a najednou buch, buch, tady kostým, tady barva, tady zvuk, tam pomeranče, prostě moc vjemů a pořád stejný princip. Trochu loutkové divadlo, mně tam chyběl člověk. Vladimíra Morávka si vážím za to, co dělá v Hradci Králové, ale v jeho Romeovi je pro mě málo lásky.

Ty si chodíš do divadla poplakat?

Zrovna u Shakespeara ano. I když jsem od dětství viděla už stovky inscenací, tak když jdu posté na Hamleta nebo na Romea, těším se na smutný příběh o lásce.

Psychóza ve 4.48, text, který Sarah Kaneová, trpící endogenní depresí, napsala krátce před tím, než si sama vzala život, se vymyká veškerému očekávání. Jak diváci reagují?

Diváci jsou hodně koncentrováni, ale stejně jako by nevěřili svým očím. Psychóza opravdu není typ představení, o jakém lze říci - líbí nelíbí. Jsou diváci, kteří s textem vnitřně nesouhlasí, zejména pro ty pozitivně naladěné, jako je moje maminka, to je zpráva z nějaké cizí planety. Maminku to úplně rozložilo, asi že si mě s postavou ztotožnila, i když já to tak vůbec nehraji.

Přijde mi, že divadlo pracuje s emocemi tak jako účetní s čísly. Nepřipadáš si někdy divadlem přečpaná?

To je přesně moje téma. Na konci sezóny přichází únava, ale tato přesycenost je něco jiného. Tušila jsem, že to přijde, ale ne tak brzy. Mně je šestadvacet a nechci už umřít na jevišti. Právě proto, že mám sklon jít do negace a zbláznit se z toho. Pak jsem hysterická a dělám nesmyslné věci. Dobrá je na to manuální práce, když jsem třeba jezdila do Skotska na brigády, to pomáhá. Doma začnu uklízet klidně ve tři ráno, když mám přetlak energie, anebo jsem začala doučovat angličtinu. U přecitlivělých lidí to je nutné, jinak skončí jako alkoholici nebo se jinak zblázní.

S maminkou hraješ v Brně v inscenaci Na dotek postavu, jež má problémy s identitou. Jak jsi na tom Ty sama osobně?

Hledání svého pravého já jsem si užívala už od dětství. Psychologové mají nejspíš pravdu, že právě tehdy se stane nejvíc záseků, které se projeví až třeba ve třiceti nebo v padesáti. Přestože já jsem na rozdíl od spolužáků z rozvedených rodin měla úžasné dětství. Až v postpubertálním období nastal stříh, kdy jsem lehce zešílela, nechodila domů, lítala někde s partičkami. Od šestnácti do osmnácti mám okno, ale to jsem za těmi nehezkými vzpomínkami zatáhla vědomě. Chtěla jsem tehdy s divadlem skoncovat, ale gympl mě vůbec nebavil, tak jsem to pokorně zkusila na JAMU. Pochopila jsem, že není dobré utíkat sama před sebou.

Ptal jsem se proto, že vím o neuvěřitelné historce, jak ses dozvěděla o svém pravém otci. Kolik ž Ti bylo?

Přišla jsem na to náhodou už ve dvanácti a dlouho jsem to vstřebávala a vnitřně s tím bojovala, jestli se k němu mohu přihlásit. Nakonec mě až kamarádka, pro niž to byla úžasná detektivka a velká akce, donutila a my se vydaly stopem do Prahy, to už mi bylo čtrnáct. Na vrátnici divadla mi pan vrátný - dodnes si pamatuji jeho výraz - vysvětlil, že pan Svojtka už je deset let po smrti. Pamatuji si, že mě to v tu chvíli nijak zvlášť neranilo. S maminkou jsem to pak řešila až po dalším dvouletém odstupu.

Co má společného Tvůj nedávný sňatek se vztahem k otci?

Tuším, nač narážíte, ale není tomu tak. Petr (Petr Kofroň, český dirigent, pozn. autora) je skvělý člověk a moc si rozumíme. Nic na tom nemění fakt, že je skoro o dvacet let starší než já. Tatínka mi opravdu nenahrazuje. Zažíváme spolu nejhezčí okamžiky svých životů.

Přemýšlíš o dětech?

Ano. Dost intenzivně. A nezlob se, už musím jít. Budeme na nich s Petrem večer pracovat, tak se musím připravit (zde se Jana potutelně usmívá a je na ní vidět, že by již ráda byla na jiném místě).

Přeji hodně úspěchů dnešní večer, ve dnech následujících i v pracovním životě a děkuji za rozhovor!!!

JANA JANĚKOVÁ ML. - absolventka brněnské JAMU, od roku 2000 členka činohry pražského Národního divadla. Hraje v inscenacích Večer tříkrálový (Viola), Cyrano z Bergeraku (Roxanu) a Psychóza ve 4.48. Na úspěšnou loňskou sezónu navazuje letošní: podzimní premiéra Brechtova Dobrý člověk ze Sečuanu a jarní Havlova Pokoušení.

RICHARD DOSTÁLEK: Cítím, že to není ono. (Záhorková)

Fotbalový záložník par excellence, bývalý reprezentant České republiky a zimní posila FC Slovácka – tím vším je naše dnešní Osobnost pod fotbalskopem, Richard Dostálek.

Richarde, nedá mi, abych se rovnou nezeptal, zda je váš letošní překvapivý návrat do Uherského Hradiště definitivní tečka za vaší fotbalovou anabází?

Je pravda, že v mém věku se už nějaké velké přestupy čekat nedají, ale uvidíme. Smlouvu se Slováckem mám do konce června. Bude záležet na klubu, zda mi nabídne prodloužení. Já se tomu nijak nebráním.

Máte nějaké signály, zda klub uvažuje o prodloužení vaší smlouvy? Přiznejme si, že fanoušci jsou zatím z vašeho působení poněkud rozpačiti.

Trenér mi dává důvěru, i když mi návrat do české ligy nevyšel tak, jak bych si představoval. Na podzim jsem v Kazani prakticky nehrál, protože v Rusku začalo platit přísné pravidlo o počtu nastupujících cizinců. Pravidelná hemí zátěž mi chyběla. Přišel jsem do Slovácka, které má jednu z nejlepších záloh v lize. Bylo těžké se vůbec prosadit do základní jedenáctky...

... No, ono to spíš vypadá tak, že vás trenér Molnár staví za všech okolností...

To bych neřekl. Trenér preferuje hru se čtyřmi záložníky, takže je jasné, že někdo musí sedět na lavičce. Já můžu nabídnout zkušenosti a přehled. Tím nechci říct, že by ostatní hráči byli horší. Občas se ale stává, že méně zkušení hráči se zbytečně moc zabývají aktuálním postavením v tabulce. Při hře jsou pak nervózní, protože pocit odpovědnosti jim svazuje nohy.

Narážíte na to, že v posledních zápasech byl na pravé straně zálohy méně vidět reprezentant do 21 let Milan Petržela?

To není o jednom hráči. Slovácko má díky Fotbalové akademii velký počet mladých hráčů. Určitě se to týká i Milana, ale v týmu je takových hráčů pět nebo šest dalších. V rozhodujících okamžicích trenér musí vsadit na jistotu, i když třeba postaví z pohledu fanoušků méně oblíbeného hráče. Ale já věřím, že předvedenou hrou nakonec přesvědčím i ty, kteří by mě třeba raději viděli na lavičce.

Lze to brát jako sebekritiku?

Jistě, ani já nejsem se svojí hrou úplně spokojený, určitě tam jsou rezervy. Cítím, že to ještě není úplně ono. Fakt ale je, že hanlivé pokřiky z tribun mi klidu při hře příliš nedodají...

... Diváci mají právo vyjádřit svůj názor. Nakonec jsou to oni, komu je hra určena.

Tak jsem to nemyslel. Já si fanoušků vážím. Tady v Uherském Hradišti dokáží vytvořit parádní fotbalovou atmosféru. Je skvělé, že nás přijde podpořit pět šest tisícovek diváků, i když hrajeme v dešti proti nepříliš atraktivnímu soupeři. Chtěl jsem pouze říct, že každý potřebuje určitý čas, aby se fotbalově našel. Nevím, jak to přesně vyjádřit.

Něco jako 100 dní hájení.

Ano, asi tak. Ve svém věku už vím, že ve fotbale máte lepší i horší chvíle. Forma prostě někdy schází, ale může se to zlomit doslova v jediném okamžiku. Někdy třeba stačí vstřelit gól, anebo udělat pár zdařilých kliček. V jednatřiceti se na fotbalový důchod ještě necítím, určitě mám stále co nabídnout.

Takže se můžeme těšit na návrat Dostálka z podzimu roku 2002?

(smích) Kéž by! Před dvěma a půl lety jsem chytil ve Slávii vynikající formu. Trenér Brückner mě dokonce vytáhl i do reprezentace. Vedle Patrika Gedeona se mi opravdu herně dařilo. Měl jsem ale trochu jinou pozici, než tady ve Slovácku. Pan Baránek mě stavěl na post ofenzivního záložníka. Tady má tuto pozici právem slovenský reprezentant Milan Ivana.

Zmínil jste reprezentaci. Je to pro vás uzavřená kapitola?

Myslím, že ano. Český fotbal má spoustu mladších kluků, kteří už na mezinárodní scéně něco dokázali: Plašil, Týce, Piták, Jarošík, Polák, Sivok, Kováč. Vedle toho supertalent Rosický. To jsou všechno záložníci jako hrom, kteří to mají všechno většinou teprve před sebou. Samozřejmě, že jako sportovce by mě nominace do „národáku“ velice potěšila, ale jsem realista. Jsem vděčný i za těch pět startů, které jsem si měl tu čest připsat.

Pokud se teď ohlédnete za svým působením v Rubinu Kazaň. Nebyla chyba, že jste ze Slávie odešel? Přece jenom jste naši ligu opouštěl jako reprezentant a jeden z našich nejlepších záložníků...

Ve Slávii jsem působil téměř šest let. Určitě jsem chtěl odejít. Fotbal vás sice musí v první řadě bavit, ale na této úrovni také uživit. Cítil jsem, že mám jednu z posledních příležitostí se finančně slušně zajistit. Bohužel se mi nepodařilo odejít do Itálie, Německa nebo Anglie. Jediná solidní nabídka přišla o něco dřív z Řecka, ale tam mě zase ze sportovních důvodů nepustila Slávie. Hráli jsme UEFA a trenér Pešice chtěl mít co nejsilnější kádr. Tehdy mě to naštvalo, ale dnes to chápu. Rusko bylo nakonec, chcete-li, z nouze cnost. Odešli jsme do Kazaně spolu s Adamem Petroušem. Byli jsme tam čtyři Češi. Kromě nás dvou ještě Tomáš Čížek a Jirka Novotný. V Kazani se hrál kvalitní fotbal před dvacetitisíčovými návštěvami, hráli jsme v evropských pohárech. Rusko má dobrou úroveň, vždyť CSKA Moskva se letos probojovala až do finále Poháru UEFA. Celkově tedy své ruské angažmá hodnotím jako vydařené. Škoda je akorát promarněného podzimu. Jenže se mi nepodařilo odejít dřív.

Teď jste doma, Richarde. Vedle Miroslava Kadlece, Lubomíra Vlka a Milana Kerbra patříte mezi nejslavnější uherskohradištské odchovance. Jako jediný jste se ale do Hradiště nakonec i vrátil. Cítíte větší odpovědnost vůči klubu, který vám umožnil fotbalově vyrůst?

Určitě cítím. Jsem tady doma, vlastně jsem se nikdy z Jarošova neodstěhoval. Jezdil jsem domů i z Prahy. Jen Kazaň byla na dojíždění přece jenom daleko. *(úsměv)* I proto mě mrzí, že to zatím není herně stoprocentní.

Přeji vám, abyste brzy dal ten tolik potřebný gól, anebo se vám podařilo pár kliček. Děkuji za rozhovor.

Já vám taky děkuji.

Richard Dostálek, narozen 26. 4. 1974 v Uherském Hradišti. Fotbalově začínal v dorostu Slovácké Slávie Uherské Hradiště. Do první ligy ho v roce 1994 vytáhlo Boby Brno. Z Brna přestoupil v roce 1998 do pražské Slávie. V roce 2004 působil v ruském Rubinu Kazaň. Od února 2005 hraje za FC Slovácko.

5x nastoupil za A-tým české reprezentace. V roce 2002 byl společně s Karlem Poborským vyhlášen nejlepším záložníkem ligy. V české lize odehrál celkem 281 zápasů a vstřelil 55 gólů. Je ženatý, má dvě děti. Manželka Andrea, dcera Johana (9), syn Richard (5).

Rozhovor s Vilmou Cibulkovou aneb tam a zase zpátky! (Sedláčková)

Po představení Kočka na rozpálené střeše, jenž se konalo v Olomouci při příležitosti divadelního festivalu Flora Olomouc., se uskutečnil rozhovor s Vilmou Cibulkovou. Předehrou k povídání s představitelkou Maggie bylo skutečně netradiční pobíhání po divadle. Vykonali jsme cestu z herecké šatny v prvním patře, přes točité schody do klubu, abychom posléze zhodnotili, že se pro naše účely jeví jako zcela nevyhovující. Hluk, který zde byl, by přeřval i stádo slonů. A tak nuceni, touto nemilou okolností, jsme se vydali cestou přesně opačnou zpátky. Následovala pak půlhodinka, velmi příjemná pro obě zúčastněné strany, strávená ve vzájemném dialogu.

Měla jste čas se projít po Olomouci?

Tak já, jsem si přečetla rozhovor s Jiříčkem (Labusem, pozn. Redakce), takže se budu snažit neodpovídat jako on (smích). Líbí se mi moc, ale nebyla jsem tady dobrých dvacet let. Tenkrát tady bydlela spousta známých, spolu jsme procházeli kostely a neustále mě někdo provázel a ukazoval mi, kde kdo bydlí. Dnes jsem přijela schválně o hodinu a půl dřív, abych si mohla projít aspoň dva kostely a Horní náměstí, byla to krása.

Máte ráda kočky?

(Smích) Já jsem je neměla ráda, a pak mi někdo hodil přes plot kočičku a teď už je tam tak šest nalezců. Takže máme všechny úplně černý a jsou tam patnáct let, ale do domu mi nesmí.

Viděla jste se sama někdy jako kočka na rozpálené střeše?

Myslím, že ne!

Co pro Vás znamená pojem rozpálená střecha?

Když jsme tu inscenaci zkoušeli, tak měl její režisér Petr Kracik takovou představu, že ty kočky vypadají jako, že tančí. Nicméně já si myslím, že to je o bezmoci. Co se týče bezmoci, tak to je pocit, který úplně nesnáším. Bezmoc je konec.

Jaká byla Vaše motivaci a vlastní přechod z divadla pod Palmovkou na Vinohrady?

Tak to je trošku jinak. Já jsem byla pod Palmovkou asi deset let, ale z toho sedm let jsem byla na volné noze, s tím, že pod Palmovkou jsem mohla hrát kdykoliv dál. Což je vlastně báječné, taková volná noha, ale s permanentně otevřenými vratky zpátky (smích).

A po těch letech svobody, jsem dostala nabídku z Vinohrad, zvažovala jsem ji strašně dlouho, protože podmínkou bylo samozřejmě angažmá, sice ne dlouhé, je to smlouva na dva roky, ale přece pro mě, po těch letech svobody, se na to těžko přistupuje. Bylo to těžké rozhodnutí, nicméně největší argument pro byl fakt, že jsem se chtěla vrátit zpátky na velké jeviště. Hlavně titul (Macbeth, pozn. Red.) a osoba režisérky Hanky Burešové byly zlomové důvody. Ono také není na škodu nahlédnout do jiného ansámblu, i když jsem zjistila, že jsem nic nového nezjistila. (smích)

Ale jak říkám, není to na škodu.

Vy osobně preferujete velké jeviště nebo komorní prostor?

Jsem toho názoru, že divadlo se dá dělat kdekoliv a dokonce bez ničeho. Myslím si, že jak se stejně u člověka střídají nálady, tak tam kde je člověk dlouho, ho to prostě začne pálit a potřebuje změnit prostředí. Ale ať malé nebo velké jeviště je mi to jedno, prostě se pokusím zápasit s prostorem, aby ta rovnováha byla správná, aby na jevišti i v hledišti se ty věci děly rovnovážně a mohli jsme se podělit. Prostor je vlastně bezvýznamný, pro mě je zásadní téma. Čím je člověk starší, tím tíhne více k myšlence. (smích)

Jakým způsobem se koncentrujete před představením? Máte své „rituály“?

Já bývám hrozně směšná. Je to i o tom, o jaké představení zrovna jde. Někdy musím být v divadle hodinu a půl před začátkem a někdy stačí půlhodinka. Určitě je to podle náročnosti. Ale mám samozřejmě pár triků.(smích) Jsou to pořád stejná rozmlouvadla: „ Kobyla kopyty klapala klepity, klapity klap.“ „Jedna cesta zaneřáděná a druhá cesta nezaneřáděná,“ tím si ověřím, jestli je všechno v pořádku. Stačí mi pár minut vydechnout a jít. Jinak jsem trémista a proto jsem směšná. Já se nejdřív líčím, až pak si obléknu kostým. Někdo to dělá obráceně, ale já se dlouho líčím a tím se psychicky připravuji. (smích) Potom se obléknu, všechno ve mně se najednou sepne a jdu.

Momentálně hrajete i v Ungeltu v inscenaci Trůn milosrdenství, která se tématicky dotýká atentátu na New-Yorské World Trade Center. Jaké bylo Vaše jedenácté září?

My jsme se seskupili v divadle pod Palmovkou s tím, že budeme hrát „výstřely na Broadwaii“. V tu chvíli jsme si mysleli, že bude válka a bylo naprosto jasné, že toto představení se nemůže hrát.

Prozradíte nám něco o natáčení Vašeho posledního filmu, „ Krev zmizelého“?

Hlavním důvodem, pro který jsem tuto roli brala, byl krásný Kornelův scénář. Nicméně šlo o náročnou práci, protože jsme dělali dvě verze, televizní a filmovou. Filmová musela být logicky kratší, ve finále spousta motivů vymizela. Některé pro mě dost překvapivě, takže můžu říct, že momentálně upínám naději spíš k televizní verzi.

Jak se Vám spolupracovalo s režisérem Martinem Cieslarem?

Teď to řeknu upřímně: „Kdyby si herec mohl vybírat režiséra, tak bych si rozhodně nevybrala Milana, protože spolu v podstatě nemáme nic společného.“ I když už jsme spolupracovali mockrát, dodneška o sobě nic nevíme. Ale je zvláštní, že mi přinesl pár krásných scénářů. Krev zmizelého, Duši jako kaviár, Der Lebensborn...

Takže postavu z Krve zmizelého jste si vystavěla vlastně sama?

Dá se to tak říct. (smích)

Máte při tvorbě role raději volnost, nebo pevnou ruku režiséra?

Častokrát bych tu autoritu potřebovala, ale lituji, že se to tak neděje. Režisér si často jen typově vybere, a doufá, že herec to profesně prostě jen zvládne, což je hrozná škoda. Jsem radši, když se na mě klade nárok, o kterém si třeba sama nejsem jistá, jestli ho můžu splnit.

Jak si užíváte dny volna bez natáčení a divadla?

Když mám náhodou čas celý den, a potřebuji se zbavit únavy, strašně mi pomůže manuální práce. Prostě si třeba vezmu krumpáč a jdu bušit do kamene.

Děkuji za rozhovor

Koukám, abych byl (Strnadel)

Cesta do show-bussinesu byla pro Tomáše Savku tvrdá, ale v životě to prý není jiné

Skončilo další Superstarové šílenství. Posluchači si vybrali nový idol, v naší zemi již podruhé v řadě. Tomáš Savka loni skončil „až“ na bramborovém místě, ale snad právě proto z něj nemáte pocit nějakých hvězdných manýrů. Chová se uvolněně, občas se usměje jedním z jeho odzbrojujících, skromných a jakoby stydlivých úsměvů. Je to pořád docela obyčejný a milý kluk. Potkala jsem se s ním 27. 6. 2005 v Brně v jednom nákupním centru. Byl hostem na dětské pěvecké soutěži a velice ochotně souhlasil s rozhovorem.

Tomáš Savka

se narodil 5. 9. 1983 v Karlových Varech, ale většinu života prožil v Horním Slavkově. Vystudoval gymnázium v Sokolově, kde měl odloženou maturitu kvůli jeho účasti na loňské Superstar. V té se umístil na 4. místě. Letos byl přijat na Konzervatoř Jaroslava Ježka, pohybuje se na divadelních prknech v muzikálech Miss Saigon a Bídníci. Chystá se vydat už své druhé CD.

Ahoj Tomáši, poslechla jsem si tvé kratičké vystoupení ve Futuru v Brně, a musím uznat, že jsi se za ten rok dost zlepšil. Cítíš to na sobě?

No snažím se dělat svou práci co nejlíp, asi bych lhal, kdybych řekl, že mi ta roční praxe neprospěla. Ale vždycky se to dá ještě vylepšit.

A máš nějakého učitele zpěvu, nebo trénuješ sám?

Poslední dobou se mi to usadilo tak nějak samo od sebe, ale od září nastupuji na konzervatoř, a tam budu mít určitě nějaké profesionální vedení.

To budeš mít ale docela nabitý program, chce se ti ještě vůbec studovat?

No, není to můj koníček... ale pokud chci něčeho dosáhnout, musím tomu i něco obětovat. Já byl docela rád studentem, tak se utěšuju, že to třeba bude zábava.... Navíc budu studovat opravdu jen ten zpěv, což je úplně něco jiného než klasická škola, takže se fakt docela těším.

No docela hezky mluvíš o svém ročním pobytu na německém gymnáziu v Ambergu, vypadá to, že tě školní léta opravdu bavila...jak jsi na tom s cizími jazyky?

Pořád ještě zápasím s angličtinou, všechno mě hned napadá v němčině. Ale číst i psát anglicky umím, jen s tím aktivním mluvením je někdy problém. Chtělo by to roční praxi, třeba v Anglii.

Máš pocit, že by ti tvá zkušenost s pobytem v Německu mohla pomoci se prosadit i na západ od hranic?

Určitě by to bylo úplně o něčem jiném, bylo by to fajn, ale mám ještě spoustu práce tady u nás, doma, takže je předčasné mluvit o nějakém působení za hranicemi.

Necítíš trochu handicap, že jsi Čech? Ono je pro našince docela složité se prosadit, nebo ne?

Nepostřehl jsem, že by bylo handicapem zrovna to, že jsem Čech. Jsem na to celkem hrdý a dávám to dost najevo. (*usmívá se*)

Sázet na lidi mi přijde amorální....

Jak se ti spolupracuje s tvým manažerem? Je takový hodně rázný...

Je to především člověk, který se snaží vždy splnit, co slíbí, a bojujeme společně za stejnou věc. Daleko víc ho beru jako kamaráda než manažera. Svou práci dělá moc dobře. A rázný je, ale ono je potřeba, aby měl někdo kolem hodně ostré lokty... Samozřejmě máme i dohady a rozdílné názory, ale bez toho by to asi nebylo ono. Nakonec se ale vždycky dohodneme a navíc se tím otevírá vždycky ještě jeden úhle pohledu, což není na škodu.

Jak jste se dali dohromady?

Seznámili jsme se na Superstar, byl jedním z režisérů té první řady. Tak jak se zpívá „Už to bude rok...“

A sledoval jsi letošní SuperStar?

No pokud jsme měl chvíli volna, tak jsem si televizi zapnul, ale nějak moc jsem tím nežil... Ale z Vlasty jsem byl fakt usazený, ten to v krku opravdu má.

Tak sis na něj vsadil tak jako neúspěšně kolega Záhorovský?

Ne, nesázím na lidi, přijde mi to hrozně amorální, sázet na lidi jako na koně...

Když srovnáš pozici letošních finalistů s vaší řadou, kdo je na tom lépe?

Myslím, že to mají těžší v tom smyslu, že jsou druzí. Ale mají stejně jako my loni dobře našlápnuto. Teď už záleží na každém zvlášť, jak se s tím popere.

Ted' s odstupem času to už můžeš docela zhodnotit. Když víš, co všechno obnáší sláva a popularita, šel bys do toho znovu?

SuperStar mně a vlastně i těm zbývajícím devíti otevřela cestu do světa showbusinessu. Ta cesta byla tvrdá, ale v životě to není jioné. Takže ano, šel bych do toho klidně znovu.

A změnil ses? Nedáváš někdy najevo, že jsi „ten Tomáš Savka“?

Každý z nás se trochu změnil. Já se ani měnit nechtěl, to asi nikdo, a ta silvestrovská událost, která mi na těle uštědřila pár stehů a jizvu, ukázala, jak se věci mají. Takže jsem se přizpůsobil a dávám si teď větší pozor na to, kam chodím a s kým se bavím. Ale charakter člověka je jenom jeden, s tím se každý narodí. Je tedy fakt, že peníze kazí lidi, ale jen ty, kteří jim propadnou, mezi ty se ale nepočítám.

V téhle branži se vztahům moc nedaří

Kdo tě doma nejvíc vedl k hudbě?

Asi nejvíc moje maminka. Od čtyř let jsem chodil na housle, pak piano a kytara. S profesionálním zpíváním jsem začal až někdy v patnáci, což je docela pozdě.

Ve tvých třech letech vás opustil tatínek, odjel do Švýcarska. Jaký s ním máš teď vztah, jste kamarádi?

Odchod mého tatínka jsme neprožíval nijak zvlášť drasticky, to spíš moje máma. S tátou jsem si to vyříkal a dneska máme super vztah, za ním do „Švajcu“ jezdím celkem pravidelně. Mám to tam fakt moc rád. Vlastně jsem tím získal další domov.

Jaký máš ty osobně vztah k rodinnému životu, manželství, dětem...?

Dost se takovým věcem bráním. Tedy do budoucna bych rád určitě děti měl, teď je to ale předčasná záležitost. Co se týče svatby, tak si nemyslím, že by byla nějak moc důležitá. Pokud se dva milují, není potřeba souhlas úřadů na nějakém papíru.

Máš nějaký ženský charakterový ideál?

To se nedá popsat, každá ženská, která je mi v životě blízká, je jiná. Zkrátka si musíme „sednout“.

Mohla by to být některá z tvých fanynek? Určitě dostáváš spoustu milostných dopisů...

Kdyby byla moje přítelkyně zároveň mou fánynkou, proč ne? Ale říkám, to je strašně složitá záležitost.

Jen tak mimochodem – máš přítelkyni?

Neřeknu, to je moje soukromí a to si hlídám. Navíc v téhle branži se vztahům nedaří, tak to nechci ještě nějak komplikovat.

No dobře, chápu. Ale řekni, čím se řídíš v životě? Intuicí?

Ne, intuice není má silná stránka, ale snažím se dělat věci tak, abych nikomu neublížil a nedělal ze sebe bůhví co. Je to přesně tak, jak řekl pan Weich: „Člověk má koukat, aby byl. A když už je, tak má koukat, aby byl tím, co je, a aby nebyl tím, co není, jak tomu v mnoha případech je.“

Děkuji za rozhovor.